

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 146.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366091936/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

om igjen med Tiden, naar hun først fik lidt mere Greb paa at behandle Hovedet i Leret.

»Det lærer jeg aldrig« – sagde Thora utaalmodig – »Alt, hvad jeg vil lave, bliver til grimme Uglebilleder – men see! nu gaar Solen jo ned – tag du nu mine Fingre mellem dine og sæt Skik paa mit Ansigt i en Hast! mine Fingre kan kun gjøre det; men der maa en Haand til at bruge dem, som forstaar det.«

»Hun er dog compleet gal« – tænkte Thorvaldsen, og havde ondt med at holde sin Latter tilbage. »Nevel!« – sagde han venlig – »sæt dig herop, Barn, og laan mig din lille Haand! det kan dog sagtens være en Prove værd. Jeg vilde forsvoret, jeg nogensinde skulde modellere paa et levende Hoved, men man skal lære saalænge man lever –«

Som en Hjul svang Thora sig op paa en ledig Byste-Piedestal og rakte Kunstneren sin høire Haand, med de tre forreste Fingre udstrakte. I overgivent Lune greb han hendes Haand og overfoer hendes Ansigt med hendes Fingre. Af uvilkaarlig Konststift trykte han paa de Seeder, der ragede for langt frem, og ligesom fremdrog hvad der var for sammentrykt; han glattede paa den skæve Pande – han modellerede tilsidst formelig paa Næsen, Munden og Haget, og brugte Barnets Fingre som han ellers bragte sin Modelleerstok, medens han loe af fuldt Hjerter over denne Leg.

Pludselig standsede han og studsede: »Enten maa jeg have seet feil før, eller du er en lille Hex« – udbrød han – »du har jo et meget vakert Ansigt. Hvad har du at udsætte derpaa? – See selv!« – Han rakte hende et lille Speil.

»Deiligt, deiligt!« – udbrød hun jublende og sprang ned af Piedestalen – »seer du nu, jeg havde Ret! – nu behøver jeg ikke at gaae med Slør meer.« – Han kastede Sløret hen ad Gulvet. – »Og nu er jeg ti Gange saa kjøn som din Venus der.«

»Paa en Maade kan du have Ret!« – sagde Kunstneren og loe – »dit ubændige Liv kan jeg umulig give Marmoret – og saadanne Ildøine ikke heller. Formerne i dit Hoved kunde dog nok ellers trænge til at gjenomgaaes lidt paany.« –

»Imorgen, naar Solen staar op eller naar den gaar ned, skal jeg gjerne komme igjen, hvis du vil gjøre Meer ved det. – Paa anden Tid kan du ikke bruge mine Fingre. – Men det behøves ikke« – tilføiede hun sjeleglad og hoppede for Speilet – »nu er det smukt nok, og hvad det mangler, kan jeg nok selv gjøre. Tak, tusind Tak fordi du hjalp